

BESTSELLER NEW YORK TIMES

CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE CRISTINA JINGA

LEDA EDGE

ZILELE CREPUSCULARE

*Parisul meu e un tărâm în care zilele crepusculare
Se contopesc în nopți înverșunate, în negru și-auriu pictate,
Unde se poate, uneori, să fie prea rece a zorilor floare:
Ah, dar nopțile aurii și drumurile-nmiresmate!*

Arthur Symons, „Paris”

DALELE DE AUR ALE PODELEI STRĂLUCEAU SUB LUMINILE CANDELABRULUI magnific, care împrăștia picături de lumină ca fulgii de zăpadă scuturați dintr-o ramură de copac. Muzica era domoală și dulce, înviorându-se când James a ieșit din mulțimea de dansatori și i-a întins mâna Cordeliei.

— Dansează cu mine! a spus el.

Era frumos, în fracul lui negru, stofa întunecată accentuându-i aurul ochilor și pomeții ascuțiți. Părul negru îi cădea pe frunte.

— Arăți minunat, Daisy.

Cordelia i-a luat mâna. Și-a întors capul în timp ce el o conducea pe ring, zărind imaginea perechii lor în oglinda din capătul îndepărtat al sălii de bal, James în negru și ea lângă el, într-o rochie provocatoare de catifea roșu-rubiniu. James se uita în jos la ea – ba nu – privea în cealaltă parte a camerei, unde o fată palidă într-o rochie ivorie, cu părul de culoarea petalelor de trandafir alb-crem, se uita la el.

Grace.

— Cordelia!

Vocea lui Matthew a făcut-o să deschidă brusc ochii. Cordelia, simțind că amețește, a pus o mână pe peretele garderobei pentru o clipă, să se adune. Visul cu ochii deschiși – coșmarul diurn? Căci nu se dovedise a fi prea plăcut – fusese îngrozitor de realist.

— *Madame* Beausoleil vrea să știe dacă ai nevoie de ajutor. Desigur, a adăugat el, cu vocea plină de maliție, te-aș ajuta eu însumi, dar asta ar fi scandalos.

Cordelia a zâmbit. De obicei, bărbații nu însoțeau nici măcar soțiile sau surorile într-un atelier de croitorie. Când sosiseră la prima lor vizită, în urmă cu două zile, Matthew își folosisese zâmbetul și o fermecase pe *Madame* Beausoleil ca să-i permită să rămână cu Cordelia.

— Ea nu vorbește franceza, mințise el, și va avea nevoie să-i traduc.

Cu intratul în atelier, mai treacă-meargă. Dar să-l lase să intre în cabina de probă, unde Cordelia tocmai terminase de îmbrăcat o rochie de catifea roșie intimidant de elegantă, ar fi fost într-adevăr *un affront et un scandale!* – mai ales într-un stabiliment atât de exclusivist precum cel al doamnei Beausoleil.

Cordelia a strigat dinăuntru, spunându-i că era în regulă, dar o clipă mai târziu s-a auzit o bătaie în ușă și a apărut una dintre *modistes*, înarmată cu un cârlig de încheiat nasturi. Cu acesta a atacat butonierele de la spatele rochiei Cordeliei, fără a avea nevoie de nicio instrucțiune – în mod clar mai făcuse asta înainte –, învârtind-o și sucind-o pe Cordelia de parcă ar fi fost un manechin împăiat. O clipă mai târziu – cu rochia încheiată, bustul ridicat și fustele netezite –, Cordelia era condusă în camera principală a salonului croitoresei.

Era un salon foarte sofisticat, tot numai bleu pal și auriu ca un ou mundan de Paște. La prima lor vizită, Cordelia fusese deopotrivă surprinsă și fascinată să vadă cum își etalau marfa: modelele – înalte, zvelte și artificial blonde – se plimbau în sus și în jos prin încăpere, purtând panglici negre numerotate în jurul gâtului, indicând că expuneau un anumit stil. În spatele unei uși cu perdea de dantelă se afla

un tezaur de țesături din care puteai alege: mățăsuri și catifele, satin și organza. Cordelia, după ce i-a fost prezentată comoara, îi mulțumise în gând Annei pentru că o instruisese într-ale modei: refuzase dantela și pastelurile și trecuse rapid să caute ceea ce știa că i s-ar potrivi. În numai două zile, croitoresele pregătiseră rochiile comandate, iar acum se întorsese să probeze produsele finale.

Și dacă era să se ia după expresia lui Matthew, alesese bine. El se instalase într-un fotoliu auriu, tapițat în dungi albe și negre, cu o carte – scandalos de îndrăzneța *Claudine à Paris*¹ – deschisă pe genunchi. Când Cordelia a ieșit din cabină ca să vadă cum îi venea rochia în oglinda triplă, el și-a ridicat privirea și ochii verzi i s-au întunecat.

— Arăți minunat.

Pentru o clipă, ea aproape că a închis ochii. *Arăți minunat, Daisy*. Dar nu voia să se gândească la James. Nu acum. Nu când Matthew fusese atât de gentil și o împrumutase cu bani pentru a-și cumpăra aceste haine (fugise din Londra cu o singură rochie și era disperată după ceva curat de îmbrăcat). La urma urmei, amândoi făcuseră promisiuni – Matthew, că nu va bea în exces cât timp vor sta la Paris; Cordelia, că nu se va pedepsi cu gânduri negre despre eșecurile ei: gânduri despre Lucie, despre tatăl ei, despre căsnicia ei. Și de când sosiseră, Matthew nu se atinsese nici măcar de un pahar de vin sau de o sticlă.

Lăsând deoparte melancolia, ea i-a zâmbit lui Matthew și și-a întors atenția la oglindă. Părea aproape străină pentru ea însăși. Rochia îi venea ca turnată, iar decolteul se adâncea îndrăzneț, în timp ce fusta i se mula pe șolduri înainte de a se evaza, ca tulpina și petalele unui crin. Mâncile erau scurte și încrețite, dezgolindu-i brațele. Pecițile îi ieșeau în evidență, negre pe pielea ei cafeniu-deschis, deși farmecele împiedicau orice ochi mundan să le observe.

Madame Beausoleil, care își ținea salonul pe Rue de la Paix, unde se aflau cele mai faimoase case de modă din lume – Casa Worth,

¹ Unul dintre romanele „de scandal”, în Parisul anilor 1920, ale scriitoarei moderniste Colette (Sidonie Gabrielle Colette), care abordează temele tabu ale sexualității feminine, inclusiv lesbianismul.

Jeanne Paquin —, era, potrivit lui Matthew, bine familiarizată cu Lumea Umbrelor. „Hypatia Vex nu și-ar face cumpărături altundeva”, îi spusese el Cordeliei la micul-dejun. Trecutul lui *Madame* era învăluit într-un mister profund, ceea ce Cordelia găsea foarte frântuzesc la ea.

Pe sub rochie erau foarte puține — se pare că era la modă în Franța ca rochiile să urmeze forma corpului. Aici, întăriturile subțiri ale corsetului erau lucrate în țesătura corsajului. Rochia era strânsă la bust cu o rozetă din flori de mătase; fusta se evaza în partea de jos cu un volan de dantelă aurie. Spatele era dezvelit până jos, lăsând să i se vadă arcuirea coloanei vertebrale. Rochia era o operă de artă, ceea ce Cordelia i-a și spus lui *Madame* (în engleză, iar Matthew i-a tradus), în timp ce aceasta se agita pe lângă Cordelia, cu pernița de bolduri în mână, să vadă rezultatele muncii ei.

Madame a chicotit.

— Munca mea este foarte ușoară, a spus ea. Trebuie doar să scot în evidență marea frumusețe pe care o posedă deja soția ta.

— Oh, nu este soția mea, a spus Matthew, cu ochii verzi scânteietori.

Matthew nu adora nimic mai mult decât sugestia scandalului. Cordelia s-a strâmbat la el.

Spre meritul ei — sau poate doar pentru că erau în Franța —, *Madame* nici n-a clipit.

— *Alors*, a spus ea. Rareori mi se întâmplă să îmbrac o asemenea frumusețe, naturală și neobișnuită. Aici, moda este numai și numai pentru blonde, dar blondele nu pot purta o astfel de culoare. Este sânge și foc, prea intens pentru o piele și un păr palide. Lor li se potrivește dantela și pastelurile, dar domnișoara...?

— Domnișoara Carstairs, a spus Cordelia.

— Domnișoara Carstairs a ales perfect pentru coloritul ei. Când o să intri într-o încăpere, *mademoiselle*, o să apari ca flacăra unei lumânări, atrăgând ochii spre tine ca fluturii de noapte.

Domnișoara Carstairs. Cordelia nu fusese doamna Cordelia Herondale prea multă vreme. Știa că n-ar fi trebuit să fie atașată de nume. O dorea să-l piardă, dar asta era autocompătimire, și-a spus ea

ferm. Era o Carstairs, o Jahanshah. Sângele lui Rostam curgea în venele ei. Putea să se îmbrace în foc dacă voia ea.

— O astfel de rochie merită o podoabă, a spus *Madame* gânditoare. Un colier de rubine și aur. Țsta e un flecușteț drăguț, dar mult prea mic.

A atins micul pandantiv de aur de la gâtul Cordeliei. Un glob mic pe un lanț subțire de aur.

Fusese un dar de la James. Cordelia știa c-ar fi trebuit să-l dea jos, dar nu era încă pregătită. Cumva, i se părea un gest mai final decât o tăietură peste runa ei de căsătorie.

— Aș fi fericit să-i cumpăr rubine, dacă mi-ar da voie, a spus Matthew. Din păcate, refuză.

Madame a părut nedumerită. Dacă *mademoiselle* Cordelia era amanta lui Matthew, așa cum în mod clar trăsesse concluzia, de ce refuza colierele? A bătut-o pe Cordelia pe umăr, compătimind-o pentru teribilul ei simț al afacerilor.

— Sunt niște bijutieri minunați pe Rue de la Paix, a spus ea. Poate că, dacă arunci o privire în vitrinele lor, o să te răzgândești.

— Poate, a răspuns Cordelia, luptându-se cu impulsul de a scoate limba la Matthew. Deocamdată, trebuie să mă concentrez asupra haiinelor. După cum a explicat prietenul meu, valiza mea s-a pierdut în timpul călătoriei. Ați putea să-mi trimiteți ținutele acestea la Le Meurice, diseară?

— Desigur, desigur.

Madame a dat din cap și s-a retras la tejgheaua din capătul opus al încăperii, unde a început să facă niște calcule cu un creion pe o notă de plată.

— Acum crede că sunt amanta ta, i-a reproșat Cordelia lui Matthew, cu mâinile în șold.

El a ridicat din umeri.

— Acesta este Parisul. Amantele sunt mai frecvente decât croasantele sau ceștile de cafea inutil de mici.

Cordelia a pufnit și a dispărut înapoi în cabină. A încercat să nu se gândească la costul ținutelor pe care le comandase – catifeaua roșie

pentru serile reci și alte patru: o rochie de plimbare cu dungi albe și negre și cu o jachetă asortată, o rochie de satin verde-smarald tivită cu *eau de Nil*¹, o rochie de seară îndrăzneată din satin negru și una de mătase cafenie, cu ornamente din panglică aurie. Anna ar fi fost mulțumită, dar va fi nevoie de toate economiile Cordeliei pentru a-și plăti datoria la Matthew. El se oferise să ia asupra lui costurile, argumentând că n-ar fi nicio problemă pentru el — se părea că bunicii din partea tatălui îi lăsaseră o grămadă de bani lui Henry —, dar Cordelia nu-și putea permite să accepte. Deja luase destul de la Matthew.

După ce și-a îmbrăcat la loc vechea rochie, Cordelia a venit în salon la Matthew. El plătise deja, iar *Madame* confirmase că avea să livreze rochiile în acea seară. Una dintre fetele model i-a făcut cu ochiul lui Matthew în timp ce o conducea pe Cordelia afară din magazin și pe străzile aglomerate din Paris.

Era o zi însorită, cu cer albastru — nu ninsese în Paris iarna asta, deși ninsese în Londra, iar străzile erau reci, dar luminoase. Cordelia a primit cu bucurie propunerea de-a merge pe jos înapoi la hotel cu Matthew, mai degrabă decât să oprească un *fiacre* (echivalentul parizian al birjei). Matthew, cu cartea vârată în buzunarul paltonului, rămăsese încă la tema rochiei roșii.

— Pur și simplu vei străluci la cabarete, a spus el, în mod clar simțind că obținuse o victorie. Nimeni nu se va uita la dansatoare. Mă rog, pentru a fi corecți, dansatoarele vor fi vopsite în roșu-aprins și vor purta coarne false de diavol, așa că s-ar putea să atragă totuși ceva atenție.

Matthew i-a zâmbit — cu Zâmbetul acela, care-i topea pe cei mai inveterați ursuzi ca untul și-i făcea pe cei mai tari bărbați și femei să plângă. Nici Cordelia nu era imună. I-a zâmbit și ea.

— Vezi? a spus Matthew, fluturând cuprinzător un braț la prive-liștea din fața lor — largul boulevard parizian, copertinele colorate ale magazinelor, cafenelele în care femeile cu pălării splendide și bărbații în pantaloni cu dungi extraordinare se încălzeau cu câte o ceașcă de ciocolată caldă groasă. Ți-am promis că te vei distra.

¹ Galben-verzui.

Se distra oare? s-a întrebat Cordelia. Poate că da. Până acum, reușise în bună măsură să nu se gândească la modurile în care îi dezamăgise groaznic pe toți cei la care ținea. La urma urmei, acesta era însuși scopul călătoriei. Odată ce ai pierdut totul, și-a spus ea, n-avea niciun rost să nu profiți de orice mică fericire puteai. De fapt, nu aceasta era filosofia lui Matthew? Nu de aceea venise aici cu el?

O femeie așezată la o cafenea din apropiere, purtând o pălărie încărcată cu pene de struț și trandafiri de mătase, a aruncat o privire de la Matthew la Cordelia și a zâmbit — aprobând, presupunea Cordelia, dragostea tânără. Cu luni în urmă, Cordelia s-ar fi înroșit, acum doar a zâmbit. Ce conta dacă oamenii își făceau o părere greșită despre ea? Orice fată ar fi fost fericită să fie curtată de Matthew, așa că trecătorii n-aveau decât să-și imagineze ce voiau. La urma urmei, așa se descurca Matthew cu toate lucrurile — fără să-i pese deloc de ceea ce credeau alții, fiind pur și simplu el însuși, și era uimitor cum atitudinea asta îi permitea să se miște cu ușurință prin lume.

Fără el, se îndoia că ar fi putut face față călătoriei la Paris, în starea în care se afla. El o condusese — nedormiți, căscând — de la gară până la Le Meurice, unde fusese tot numai zâmbete, vesel și glumind cu portarul hotelului. Ai fi crezut că se odihnise într-un pat de fulgi în noaptea aceea.

Dormiseră până după-amiază, în prima lor zi (în cele două dormitoare separate ale apartamentului lui Matthew, care dădeau într-un salon comun), iar ea visase că își mărturisise toate păcatele recepționarului hotelului Meurice. *Știi, mama mea este pe cale să nască, iar eu s-ar putea să nu fiu acolo când o va face, pentru că sunt prea ocupată să flirtez cu cel mai bun prieten al soțului meu. Obişnuiam să port mitica sabie Cortana — poate știi despre ea din La Chanson de Roland? Da, ei bine, m-am dovedit a fi nevrozică s-o mânuiesc și i-am dat-o fratelui meu, ceea ce, apropo, îl pune de asemenea în pericol potențial mortal nu de la unul, ci de la doi demoni foarte puternici. Trebuia să devin parabatai al prietenei mele celei mai bune, dar acum asta n-o să se mai întâmple niciodată. Și mi-am permis să cred că bărbatul pe care îl iubesc ar fi putut să mă iubească pe mine, și nu pe Grace Blackthorn, deși el a fost întotdeauna direct și sincer cu privire la dragostea lui pentru ea.*

James și Cordelia trebuie să-și salveze orașul – și căsnicia – în acest final palpitant și extrem de așteptat al seriei ULTIMELE ORE!

Cordelia Carstairs a pierdut tot ce contează pentru ea. În doar câteva săptămâni, și-a văzut tatăl ucis, planurile de a deveni *parabatai* alături de prietena ei cea mai bună, Lucie, destrămate, iar căsătoria cu James Herondale, distrusă. De parcă nu ar fi fost destul, tânăra este acum legată de un nou demon puternic, Lilith, care o deposedează de puterile de vânător de umbre.

După ce pleacă la Paris alături de Matthew Fairchild, Cordelia speră să își înecă amarul în fermecătoarea viață de noapte a orașului. Însă realitatea cruntă își ițește capul atunci când primește vești de acasă: Tatiana Blackthorn a scăpat din Citadela de Diamant, iar Londra este amenințată de Belial, unul dintre Prinții Iadului.

Cordelia se întoarce la Londra și găsește haos. Faptul că Belial este bunicul lui James și al lui Lucie a fost dezvăluit, iar asupra celor din familia Herondale planează suspiciunea. Cordelia se zbate între dragostea fără de speranță pentru James și posibilitatea unei vieți alături de Matthew. În același timp, prietenii săi se luptă și ei cu propriile secrete.

Timpul este scurt, iar planul lui Belial este să se repeadă asupra vânătorilor de umbre asemenea unui val mortal, care îi va lăsa pe Cordelia, Lucie și Tălharii Veseli fără niciun pic de ajutor. Dacă tânăra Cordelia și prietenii ei au de gând să-și salveze orașul – și familiile –, vor fi siliți să își adune curajul, să își înghită mândria și să aibă din nou încredere unii în ceilalți. Dacă vor eșua, ar putea pierde totul – chiar și propriile suflete.

„O încheiere rafinată pentru o serie rafinată. [...] Cartea potrivită dacă îți plac personajele dramatice!”

DEEDI READS

14+

ISBN: 978-606-95079-8-8
ISBN: 978-606-088-714-0

9 786060 887140

www.edituracorint.ro

#romantasy

LEDA EDGE